

jich výmazem. Rekursní soud se neprávem dovolává k odůvodnění svého názoru ustanovení § 51 knihovního zákona. Ustanovení tohoto zákona neplatí pro případ, jde-li o výmaz zaznamenaného práva zástavního z toho důvodu, že nebyl spraven záznam (§ 45 kn. zák.), neboť předpis § 45 kn. zák. nemá výhrady stanovené v § 51 kn. zák. Tím se dospívá k zásadě, vyslovené již bývalým vídeňským nejvyšším soudem v judikátu čís. 87, že se, povolí-li se výmaz zaznamenané pohledávky, vymažou zároveň zápisy mezi tím na ní povolené právě tak, jako vymaže-li se záznam práva vlastnického (§ 49 knih. zákona), a spraví-li se záznam výmazu (§ 50 knih. zák.).

Čís. 11700.

Složení na soudě (§ 1425 obč. zák.) má účinek placení, byla-li doplněna složená částka na peníz přiznaný věřiteli rozsudkem. Lhostejno, že se věřitel nechtěl spokojiti se složenou částkou a že dlužník nabízel před složením k soudu věřiteli menší peníz než přiznaný rozsudkem.

(Rozh. ze dne 25. května 1932, Rv II 136/31.)

Žalobě o zaplacení 7344 Kč a 3427 Kč vyhověl procesní soud první stolice potud, že přisoudil žalobci 2333 Kč. V otázce, o níž tu jde, uvedl v důvodech: Ačkoliv žalovaná strana za sporu složila k soudu uznané částky 1733 Kč a 600 Kč a složení to podle § 1425 obč. zák. má účinek placení, bylo přece uložiti žalované straně rozsudkem, aby úhrnnou částku 2333 Kč žalující straně zaplatila, ježto přes účinek složení peněz k soudu ve smyslu § 1425 obč. zák. jest k vybrání složených částek potřebí svolení skladatele a toto svolení bylo žalující straně výrokem rozsudkovým zajistiti, neboť žalující strana žalobní žádost o složení částky 1733 Kč a 600 Kč neomezila. Odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Prvý soud nevyložil správně ustanovení § 1425 obč. zák. Složení k soudu, stalo-li se úplně a v pravý čas, nahrazuje podle § 1425 obč. zák. placení, osvobozuje dlužníka od jakékoliv povinnosti, a to s účinkem od doby, kdy se složení platně stalo. Složení k soudu, děje-li se dlužníkem proto, že věřitel nechce plnění přijmouti, a dlužník přece jen chce býti povinnosti zproštěn, jest tradiční ofertou, kterou jest oferent vázán, ač-li byl oblát o něm uvědomen. Oferent nemůže jednostranně svou nabídku vzíti zpět a složený peníz od soudu vyzvednouti. Peníze složené mohl by mu soud vydati jen ve třech případech, když si totiž při složení výslovně vymínil nebo když druhá strana s vydáním souhlasí a posléze je-li vydání takové rozsudkem nařízeno. Žádného z těchto případů však tu není, naopak tímto rozsudkem jest výslovně uznáno, že se složení k soudu stalo náležitě, že totiž složila žalovaná strana právě tolik, kolik její dluh činí, a že tak neučinila v nevčas. Tímto rozsudkem jest složení toto uznáno za řádné placení, a jest od 26. května 1930, kdy složil poslední částku 600 Kč, žalovaný úplně od své povinnosti osvobozen. Není tedy přípustné, by byl v rozsudku odsouzen k zaplacení 2333 Kč, an právě tuto částku dne 26. května 1930, tedy před vydáním rozsudku první stolice, řádně k soudu složil a tím své platební povinnosti plně dostal a dluhu svého se zbavil.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud nepochybil v tom, že uznal, že se složením obou částek na soudě podle § 1425 obč. zák. žalovaní zprostiti svého závazku. Neboť, je-li rozsudkem uznáno, že žalující straně přísluší jen zmíněné dvě částky a žalující strana se s nimi nechtěla spokojiti, poněvadž žádala více, stalo se uložení na soudě po právu a, byla-li žalující strana o tom uvědoměna, má složení oněch částek účinek placení. Jest ovšem pravda, že věřitel nemusí přijati částečné placení (§ 1415 obč. zák.), avšak tím okamžikem, kdy žalovaná strana doplnila k soudu složenou částku na částku rozsudkem uznanou, zaplatila celý svůj dluh 2.333 Kč. Na tom nic nemění okolnost, že žalovaní nabízeli žalující straně před uložení k soudu méně než rozsudkem uznanou částku 2.333 Kč, neboť k tomu nebyla žalovaná strana povinna, vědouc, že žalující strana žádá daleko více a neprojevuje ochotu přijati méně nebo částečné placení.

Čís. 11701.

Dědická daň a v ní po případě obsažený poplatek z pozůstalostních nemovitostí požívá přednostního zástavního práva na předmětech pokud se týče na nemovitostech, jichž se daň a poplatek týká. Předpokladem výsadního pořadí dědické daně a pozůstalostního poplatku jest, že není starší tří let. Pozůstalostní nemovitost ručí za dědický, najmě za nemovitostní poplatek, i když nebyla ještě v době exekučního prodeje pozůstalost odevzdána.

Úroky (dávky z majetku a z přírůstku na majetku) starší tří let od příklepu zpět počítajíc nepožívají pořadí jistiny. Byly-li na nemovitosti zajištěny, přísluší jim jen pořadí podle knihovního zápisu.

Věcné ručení prodané nemovitosti za nedoplatky daní (daně pozemkové, domovní, činžovní a výdělkové) trvá, třebas daně nebyly ještě předsány a platební výzva se ještě nestala.

(Rozh. ze dne 27. května 1932, R I 316/32.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost přikázal soud první stolice eráru v přednostním pořadí dědickou daň, dávku z majetku a z přírůstku na majetku i s úroky 5422 Kč a 1252 Kč a daň pozemkovou, domovní, činžovní a výdělkovou za dobu od 1. dubna 1930 do příklepu. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhající věřitelky potud, že nepřikázal eráru v přednostním pořadí dědickou daň.

Nejvyšší soud obnovil k dovolacímu rekursu československého státu usnesení prvního soudu ohledně dědické daně; dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky pak vyhověl potud, že přikázal čsl. státu na úrocích z dávky z majetku a z přírůstku na majetku místo 5422 Kč a 1252 Kč 50 h jen 2160 Kč 48 h a 498 Kč 96 h, jinak dovolacímu rekursu vymáhající věřitelky nevyhověl.